

Frank liet zijn oom begaan; alleen bij het vertrek vroeg hij Rose-Marie fluisterend:

„Heb ik 't goed gemaakt?”

Zoodra waren de heeren niet weg òf Rose-Marie vloog naar haar zusje, die in de bedsteê overeind zat.

„Jans, Jans!” riep zij opgewonden uit. Vind je dat niet heerlijk verukkelijk! Wat zal je 't nu prettig hebben. O wat is Onze Lieve Heer toch goed voor ons.”

„Mooi goed! Ik begrijp wel wat die lui bezielt. Jij bent een dom kuiken, Roos, en ik zie 't veel beter in. Van al die smoesjes geloof ik geen woord. Die jonge mijnheer heeft zijn oom belezen om die komedie te spelen en hij wil jou in zijn buurt hebben, want hij is verliefd op jou.”

„Verliefd op mij? Hoe kom je er aan? Als dat zoo is, dan . . . dan wil ik er niets van weten en wij blijven waar we zijn.”

„Dat zal je wel laten! Als ik 't goed kan hebben, dan bedank ik er hartelijk voor mij te behelpen; hij moet maar weten, wat hij doet. Vindt hij je zoo aardig, dat hij om je mooie oogen nog het logies betaalt van je kromme zuster bovendien dan moet hij het weten, maar ik profiteer er in elk geval van.”

Alle pret was er voor Rose-Marie af; met een bedroefd gezichtje ging zij weer naar de keuken-huis-eet-pronkkamer van vrouw Krijns terug en begon informaties in te winnen over den dokter en zijn neef, maar den neef kende niemand en over de goedheid van den dokter was maar een roep. Hij was er juist de man naar, verzekerde vrouw Krijns, om hun pension in het dure hôtél te betalen, want van den heelen rommel, dat was genoeg bekend, wilde hij niets weten en met al dien bluf van Duinwijk-Zeebadplaats had hij niets te doen.

De verhuizing der meisjes had in allen eenvoud plaats; zij kregen een mooie kamer en werden als prinsessen bediend.

Rose-Marie, die zich nergens beter t'huis voelde dan in een nette, sierlijke omgeving, genoot van de fijne lakens, de gordijnen, de heldere spiegels.

„Wat zou ik gelukkig zijn, als ik mijn leven lang in zoo'n kamer kon wonen,” dacht zij in het diepst van haar hart.

Terwijl Jansje meer het gemak waardeerde dat het comfort schenken kan, was het vooral de indruk, welke haar omgeving op haar maakte, die Rose-Marie van vreugde vervulde; zij voelde zich in harmonie met alles wat mooi, helder, glinsterend was; alleen lachte zij, toen zij zichzelf in de groote spiegelkast zag.

„Daar hoort geen katoen fluweel bij op een rood wollen rok,” zeide zij; „ik moest hier niet lang blijven, want dan zou ik ontevreden worden met mijn toilet.”

„Sta niet zoo te draaien voor den spiegel,” riep Jans bits, „wij weten wel dat je een mooi figuur hebt; als je zoo'n gedrocht was als ik, zou je alle spiegels wel naar de maan wenschen.”

Jansje pruttelde wel, maar liet zich alles goed smaken en schikte zich uit-